

Hindame üksteist, hindame Eestit!

Kait Tamra on kirjutanud laulusõnad: „Kuskil kaugel olla võib - õnnemaa, see ilusam. Leiad saare, kuid seal pole sind, pole sind, pole saart.“ Eestimaa ongi meie jaoks justkui see müütiline saar või Sinilind, mida inimesed laia maailmast otsimas käivad, kuid mis tegelikult peitub nende tagahoovis lapsepõlve lemmik õunapuu all. Me ei pea vaatama kaugele, et leida enda õnne, sest inimene, kes jääb alati lootma, et kuskil on parem ja ilusam ei jõua kunagi sellele saarele.

Me elame ühiskonnas, kus kõigil on koguaeg tohutult kiire ja vähe leitakse aega, et olla tänulik. Me ilmselt ei mõtle sellele, kui hästi me tegelikult elame ja ma ei ütle siinkohal, et meie riigis ei ole probleeme või murekohti, on ju hetkel käimas õpetajate streik ja ka meie riigi majandus ei ole praeguse seisuga oma haripunktis, aga siiski on Eesti sinu, minu, meie riik. Ka Lennart Meri on öelnud: „Eesti riik on kulukas ja Eesti riik on kallid. Ta on kulukas kodaniku rahataskule ja ta on kallid kodaniku südamele.“ Ühiselt saame oma kodumaad parandada ja arendada ideaalriigi poole, aga senikaua kui esineb tõrkeid ei saa me teda vähem hinnata. Kõik koos peame me õppima Eestit väärtustama, sest me kunagi ei või teada, mis maailmas juhtuda võib, ja kes kusagil riigi eesotsas võib hulluks minna.

Eesti juures on tohutult kohti, mida võiks, või isegi peaks hindama. Loomulikult üks nendest on meie keel, mis on rikas, värvikas, kujundite rohke. Selles on sõnad, millest autorid suudavad maalida imelisi pilte nii lugejale kui ka kuulajale, ja see on keel, mis näitab, et ilus ei ole võrdeline lihtsaga. Lisaks keelele ka meie haridussüsteem, kus õpilased saavad tippklassi haridust ja seda veel tasuta. Meie koolihooned on korda tehtud ja õpilastel on seal ka päriselt hea olla, lisaks eelnevale ei pea me muretsema koolitulistamiste pärast, koolid on turvalised ja seda tänu meie elanikkonnale. Kolmandaks on hingemattev loodus. Kui Eestist mõelda, tulevad kohe meelde lakkamatud metsad ja puude tipud, mis udu seest välja torkavad või siis sood ja rabad, mis ainuõigeks paigaks kui on hetkeks rahu vaja. Päikesekiired, mis rabajärve tagant hakkavad varahommikul välja paistma loovad atmosfääri, kus kogu elu justkui seisatab. Ka meie rahvas on midagi, mida peaksime hindama, isegi kui esmapilgul tundume võibolla õelad ja suletud, on eestlased tegelikult heatahtlik ja kokkuhoidev kogukond. Ajalugu on meid ühtseks muutnud, sest oleme õppinud, et vaid koos töötades saavutame oma eesmärgi ja ainult meie oleme üksteisele alati olemas. Ja viimaks peaksime kohutavalt tänulikud olema, et Eesti

Vabariik on iseseisev ja vaba, see on meie kõige suurem õnnistus, mille olema ise ühtse rahvana välja võidelnud. Mina hindan väga, et mul on meie riigis õigused ja mu hääl on kosta ja mis veelgi enam see hääl on eestikeelne.

Nagu ka eelnevalt mainisin, see müütiline saar ei ole meist kaugel, ta on siin samas, meie oma Eestis. Me peame teda lihtsalt väärtustama, siis ta näitab ennast ning ma luban, et ta on veelgi säravam kui me oskasime aimata.

Hindame üksteist, hindame Eestit!

Angela Meeles

11.M